haga; Då han mig först, som till ett prof, Samt gillade omsider, Att öka till mißhandeln grof, Som mot öm känsla strider.

8. Som jag en liten tid rätt kort, I Barnhuswårdens hägnad, War hemma ifrån kommen bort, Fick jag snart till min fägnad, Min enda kära syster se, Wid några weckors tider, Bland barnen der inlemnade Till husets individer.

9. Men sällan händer det sig så, Att några är så hårda. En far, som har blott barnen twå, Och kunnat sjelf dem wårda; Som är också af högsta wigt, Att för de sina sträfwa, Också den skyldigaste pligt, Som menskelighet kan kräfwa.

10. Men i förgätenhet häraf, Owärdig fadersnamnet. Han oß såsom till spillo gaf, Ej frågat hwar wi hamnat. Min syster, jag och många fler, I transport på ångbåten Från Stockholm fördes — far det ser, Och röres ej af gråten.

11. En qwinna, som en ömsint mor, Till gråt och tårar rördes, Förrän wi då från hamnen for, Men hennes bön ej hördes. Hon wille gifwit hwad hon haft, Och wara för oß goder; Och så med lagawunnen kraft, Bli makan hans, wår moder.

12. Hon innehade moders plats, Wäl kände moders smärta, Och war fast mera af den klaß, Som egde menskohjerta; Som brusto derwid ut i gråt, Och hade bästa wilja, Som syfta alfwarsamt deråt: Att oß från sig ej skilja.

13. Men liksom elementers kraft, Sig om hwarannan twingar; For fort, det nöjet som jag haft, Med tidens flykt sig swingar; Och lyckans hjul, som går ojemt, Ja stadnar i sin wändning. Wi blef förskrefne så bestämt, I transports-öfwersändning.

14. Till Gärdsrums socken, Calmar län, Fick wi med flera följa. Wi wiste icke då hwarthän, Det bar på wattnets bölja. Ett sällskap twå och tior tre, Försändt af Direktionen. Som ingen lärdt Geografi, Men endast Religionen.

15. Näst Gud, har landets far och kung, Så wida jag förståret, Försörjt hwarenda wärnlös ung. Jag war på elfte året, När som jag utskrifwen blef, Och kom

till bondegården, Som medelst Direktionens bref, Der antogs om mig wården.

16. I Fifwelsbo en bondeby, Jag och min syster fingo Wårt hemwißt der med ställning ny, Förbindelse ingingo. I Gärdsrums socken i deß skygd, Med fostrare och fäder, Som öfwat oß till christlig dygd, Samt gifwit mat och kläder.

17. Min syster mera lycklig war, Få fostrare mer goda; Hon är som barn i huset qwar, Och blir det wi förmoda, Ty hon har blifwit fostrad ömt, Allt ifrån första stunden; Då de ett arf åt henne gömt, Att hon blir dem förbunden.

18. Men ödet har så ojemt delt, Och gjort olika lotter; Med mig har lyckan widrigt spelt, Att jag är bar och blotter. Så är mitt öde swårt och tungt: Det mig så hårdt beprófwat; Dock likwäl är mitt hjerta lungt, Och hoppet ej beröfwat.

19. Ja, ynglingen i ungdomsår, Är likson dalens lilja; När som förståndet styras får, Af hjerta, håg och wilja. Och när det blifwit först upplyst, Af Religions kunskaper; En himmelsk röst då talar tyst, Till själens egenskaper.

20. War wis min son och lyd mitt råd, Så får du lefwa länge; War wäl försigtig och ej bråd, Till lust och lekars gänge; Fly onda sällskaps följeslag! War glad men lef dock stilla; War eftertänksam hwarje dag, Så går dig aldrig illa.

21. Bed Gud, att han må leda dig, Förbi de werldsförsåten; Att du må wandra på den stig, Som är den rätta stråten. Att ej den ondas falska färd, Blir likson nät och snaror, För hwilken mången fastän lärd, Kan neppligt undgå faror.

22. Hur skall en yngling på en jord, Ostraffligt gå sin bana? Jo, när han blifwer wid Guds ord, Och ej wid werldens wana. Men håller så budorden all, Och älskar dig O Herre! Så skall wid största olycksfall, Det ödet ej bli wärre.

23. Derföre yngling alltid tänk, På den dig skapt och gjorde; Uti det hela som en länk, Förrän du säga torde. Då onda dagar komma fort, Och plötsligt dig på-

Gs 1114

Wår lösa

En allvarlig ny och märkvärdig

Lefnadsöden

intill 21 års ålder.

Carl Johan Engström

Trycken från Gårdlerum

Norrköping, Ehr. Tornquist, 1847.

minte: Hwad du uti din ungdom gjort, Behaga dig alls inte.

24. I goda dagar war dock glad, Lef stilla, nöjd och tyster; Njnt glädje måttligt till den grad, Gör hwad ditt hjerta lyster. Låt ungdomssinnet wara gladt, Åt det som wäl behagar; Det är en yngling wäl tillstadt, Uti deß ungdomsdagar.

25. Förrän då dagen warder swal, Och skuggorna afwika; Om du får pröfwas genom qwal, Skall tron dig icke swika. Och fastän skuggan synes lång, Af lifwets små bekymmer; Som solen wid sin nedergång, Sig bortom bergen skymmer.

26. Man wet att solen af sin höjd, Nedsänder sina strålar, Och gifwer glädje, lif och fröjd, Så all naturen prålar, Och lifwar alla blomster opp, Som i wårdagen qwickna, Och öppnar deras blomningsknopp, Att de ses skönt utsprickna.

27. Den, som mitt öde sedt och hört, Jag lemnar till deß granskning; Ett olycksfall har mig så fört, Att jag låg utan sansning. Då min olycka war så stor, I följd derutaf blifwet, Att det i fyra dygn fortfor, Som jag ej kände lifwet.

28. Till råga på mitt olycksmått, Se'n all min kraft förblödde; Till att gå hem jag ej förmått, (Ett under jag ej dödde,) Och ej förkylde hwarje lem, När jag så maktlös trötter, Adertonhundrade fyrtiofem Förkylde mina fötter.

29. Förtwiflad af ett wådligt fall, Som skedt på isen hala, Ingick jag i en lada kall, Och war som i en dwala, Der jag upp på en skulle klef, I hufwud sårad slagen; Och ingen mig der warse blef, Förrän på fjerde dagen.

30. Så blef mitt olycksmått förfyllt, Att det gick öfwer bräddar; Att då omkomma oförskylt, Guds hand mig derför räddar. Men har det warit då min stund, Det mål som wißt utstakas; Så tänker jag på denna grund, Med tillförsigt tillbakas.

31. Jag hade så lätt kunnat dödt, Om Gud ej welat rycka Mig från förderf och understödt, Fast ödet hårdt mig trycka, Är jag som en afskuren gren, In i

Carl Johan Engström namnet är, Och den min härkomst känner, Är syster min på stället här, Ibland bekanta wänner. I Stockholm är jag född och döpt: Der jag först såg dagsljuset; Wid tio år wardt jag inköpt, Att fostras på Barnhuset.

2. Min faders dörr för mig blef låst, Och öden följt mig arma! På hwilken alla wäder blåst: Dels kalla och dels warma. Min fader war till sinnes kall, Min moder snart bortdödde, Som drog för mig omsorgen all, Uppfostra och framfödde.

3. Min fader war ej far för barn, Som uppå honom slägtar. Han war en mjölnare wid qwarn, Som drefs af windens flägtar. I Stockholm war han ännu qwar, När min mors lifstid sluta. Och jag då hos min faderfar Fick god uppfostran njuta.

4. Men mätt af lefwande och år, Fick farfar lemna werlden, Med hjeßans silfwerhwita hår, Beredd till hädanfärden. Han som mig fostrade till dygd, Och sjelf sig om mig wårda: Att jag fick kläder mat och skygd, Mot mina öden hårda.

5. Och sedan salig farfar dog, Wardt uti grafwen jordad, Min far ej willigt till sig tog: Min tid war snart fullbordad. Som jag haft öm föräldrawård, Alltse'n jag sedt dagsljuset. Min far war mig för mycket hård, Inlöste på Barnhuset.

6. I laster mycket nedersänkt, Med dryckenskap han slösa. Det bästa medel som han tänkt, War att mig der inlösa: Med arfwet, som mig då tillkom, Som äkta son lagsenligt; Och brydde sig ej mer derom, Som syntes ögonskenligt.

7. Han ansåg det för bästa sätt, I stället att åtaga Omsorgen för sin barn och ätt: Det honom månd be-